

GEIGER

Gustaf Skördeman

Geiger

Vertaald door Lammie Post-Oostenbrink

2021

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2020 Gustaf Skördeman and Bokförlaget Polaris,
in arrangement with Politiken Literary Agency
Copyright Nederlandse vertaling © 2021 Lammie Post-Oostenbrink

Oorspronkelijke titel *Geiger*

Oorspronkelijke uitgever Bokförlaget Polaris, Stockholm

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 031 0891 9

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen.
Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

De koffiekopjes van het Royal Copenhagen-servies stonden nog op tafel met wat restjes op de bodem, de taartschaal was leeg en de sapglazen ook. Schone en gebruikte blauwgenopte servetten lagen door elkaar. Het tafelkleed zat vol koffiekringen en er lagen kruimels op, en hier en daar hadden de glazen roze kringen achtergelaten. De stoelen rond de tafel waren achteruitgeschoven, omdat de kinderen ervandoor waren gegaan.

Nu zat de ene helft van de kinderen op de Josef Frank-bank. De andere helft rende gillend in het rond, hyper van de suiker. Vanuit het niets vloog een tennisbal door de kamer, die gelukkig tussen de souvenirbordjes van verschillende Europese steden – Berlijn, Praag, Boedapest, Parijs, Rostock, Leipzig, Bonn – tegen de muur stuitte.

De afgelopen schoolweek hadden de kleinkinderen bij oma en opa gelogeerd, zodat hun ouders op vakantie konden naar Bretagne. De zussen Malin en Lotta wilden graag van de gelegenheid gebruikmaken voor de zomervakantie begon en half Zweden zou afreizen naar Frankrijk.

Tijdens de logeerweek was opa Stellan naar zijn werkkamer gevlucht, terwijl oma Agneta ontbijt en avondeten had klaargemaakt, en de kinderen naar school en de naschoolse activiteiten had gebracht en weer had opgehaald. En tijdens de ongewoon warme voorjaarsavonden had ze vanaf de steiger het gepoedel in het water in de gaten gehouden. Oma had ook snorkels, flippers, badpakken, zwembroeken, zwembrillen, het kubbspel en wat er nog over was van de zonnebrandcrème ingepakt. En verder alle kleren, tablets, opladers en schoolboeken.

Nu waren de zussen er met beide echtgenoten om de kinderen

weer mee naar huis te nemen. Het leek alsof het huis opgelucht ademhaalde omdat de rust binnenkort zou weerkeren en alles weer zijn gewone gangetje zou gaan.

De tuindeur stond open en Lotta wandelde met haar bedaagde vader door de tuin, terwijl hij haar aanwees waar in de bloembedden nieuwe planten waren gepoot. De meeste bloemen kende ze wel, maar er waren een paar nieuwe bij gekomen. Papa Stellan had een paar vaste favorieten en varieerde met de rest.

Het allermooist vond hij de bloemen vlak voordat ze gingen bloeien. Als de knoppen op het punt van uitkomen stonden. Daarover verschilden vader en dochter van mening.

Lotta luisterde aandachtig naar haar vader terwijl hij haar enthousiast langs de bloemenpracht leidde. Rudbeckia, stokrozen, blauwe ridderspoor, bitterzoet die zichzelf had uitgezaaid, oregano, munt, duizendblad en gewone rolklaver. Hij hield van zijn bloemen, en Lotta dacht terug aan alle tijd die hij tijdens haar jeugd in de tuin had doorgebracht. Je mocht papa buiten niet storen, maar je wist altijd waar hij was.

Terwijl papa Stellan bleef staan om op adem te komen, draaide Lotta zich discreet om en leek het huis te bestuderen – het statige, door het Nieuwe Bouwen geïnspireerde huis dat ze zo goed kende, dus er was helemaal geen reden om het zo aandachtig te bekijken. De grote raampartijen en de twee terrassen met het fantastische uitzicht over Mälaren en Kårsön.

Haar blik bleef hangen bij het tuinpad, de twaalf zware platte stenen waarover haar zus en zij zo vaak hadden gerend en die papa Stellan voor de grap altijd ‘het twaalfstappenmodel voor een beter leven’ noemde omdat ze naar de tuinschuur leidden. Daar kon hij zich ongestoord bezighouden met wat hij het liefst van alles deed.

Het was een hele klus geweest om de platte stenen op hun plek te krijgen, en papa Stellan had verkondigd dat ze daar voor altijd zouden blijven liggen. Ze lagen er inmiddels al veertig jaar, dus haar vader zou misschien gelijk krijgen met zijn voorspelling.

Ze keek naar haar vader. Hij was vijfentachtig en nog helder van

geest, maar hij was gauw moe en de jaren begonnen te tellen. Af en toe sneed hij zich bijna tijdens het scheren. Hij was altijd lang geweest, maar nu liep hij voorovergebogen. De grote bril die al zo lang ze zich kon herinneren zijn handelsmerk was, zat geregeld scheef en de blik erachter was mat.

Lotta was bijna even lang als Stellan, maar verder leken ze qua uiterlijk nauwelijks op elkaar. Het haar van de vader was altijd asblond geweest, dat van de dochter zwart. Volgens Stellan was dat een erfenis van haar wilskrachtige moeder. Terwijl zijn blik gewoonlijk warm en vriendelijk was, was die van Lotta onderzoekend en sceptisch.

‘Zullen we even gaan zitten?’ vroeg Lotta, want ze had gemerkt dat haar vader nog moe was en wist dat hij dat nooit uit zichzelf zou toegeven.

Ze gingen zitten op de avondse groene bank voor de tuinschuur. Stellan wuifde zichzelf koelte toe met een papieren bordje, dat tussen de bloemen had gelegen, en Lotta veegde het zweet van haar voorhoofd. De warmte voelde haast onnatuurlijk aan. De hele mei-maand was het land al in de greep van de warmte geweest en het leek er niet op dat die in juni zou verslappen.

Hoe vaak hadden ze hier niet samen gezeten? Een bank om uit te rusten, maar met alle gereedschap binnen handbereik: hier kon je op adem komen en was je tegelijkertijd voorbereid.

Dat kon je jezelf tenminste wijsmaken.

In de schuur werd het tuinmeubilair bewaard en tuingereedschap dat al in geen jaren meer was gebruikt. Schoffels, gazonsproeiers, koperen gieters, de inmiddels vermoedelijk beschimmelde hangmat en de stokoude ligstoelen waarmee de zussen zo graag speelden toen ze klein waren. Ze lagen er al op te zonnen tussen de hopen sneeuw op de eerste voorjaarsdagen, te ‘wolken’ op bewolkte zomerdagen, speelden de hele zomer dat de ligstoelen boten waren, auto’s, vliegtuigen, ruimteraketten of steigers waar ze van af sprongen in het zogenaamde water.

Toen de zussen te groot waren voor dat soort spelletjes, verdwe-

nen de ligstoelen in de tuinschuur, en daar hadden ze sindsdien gestaan. Papa Stellan deed er als hij in de tuin werkte stiekem dutjes op, maar het lichte gekraak van de strandstoelen dat je door de muren heen kon horen, verried wat hij aan het doen was.

Nu was de tuinschuur eerder een monument van een vervlogen tijdperk. Alleen de tuintafel werd elk jaar buiten neergezet, door tuinman Jocke, die nog steeds met de regelmaat van de klok opdook, hoewel hij lang geleden met pensioen was gegaan. Hij wilde trouwens ook niet voor zijn werk betaald krijgen. Sinds Stellan en Agneta als pasgetrouwd stel begin jaren zeventig in dit huis waren komen wonen, kwam hij elke week langs en daar was hij na zijn pensioen mee doorgegaan, zonder dat hij erom vroeg of erom werd gevraagd. Misschien had hij die vaste gewoontes nodig om niet af te takelen.

Lotta gluurde om de hoek van de schuurdeur en de warmte sloeg haar tegemoet. In de zomerwarmte was de schuur net een oven.

‘Moeten jullie dat niet eens voor dat raampje weghalen?’ zei ze terwijl ze naar het stuk multiplex wees dat tegen de achterste muur gespijkerd was. ‘We zijn geen kleine kinderen meer, de kans is klein dat wij je nog zullen bespioneren.’

‘Dat klopt, maar nu zijn er nieuwe kleine spionnen,’ zei Stellan lachend.

‘Die hebben alleen maar aandacht voor hun schermpjes.’

‘Ik zal Jocke vragen het weg te halen. Het raam kijkt uit op een prachtige koninginnenstruik, maar ik zit daar niet meer zo vaak.’

‘Helemaal niet meer, zo te zien,’ zei Lotta terwijl haar blik bleef hangen bij de roestende ligstoelen.

‘Deze is voor jou,’ zei Stellan Broman tegen zijn dochter, en hij hield een bloem voor haar neus. Elke keer als ze langskwam gaf hij haar een plant of een bloembol uit zijn tuin mee voor haar moes-tuintje en ze nam die telkens dankbaar aan.

‘Wat is het?’ vroeg ze.

‘Geen idee. Een teunisbloem, geloof ik. Jocke heeft hem geplant.’

‘Je geeft hem altijd de schuld.’

Lotta lachte naar haar vader.

Joachim was altijd een vanzelfsprekend deel van haar leven geweest, en hij en papa zaten vaak te kibbelen over wie de meeste plantenken- nis had. Als ze eerlijk was, had ze waarschijnlijk meer van Jocke ge- leerd over gewassen en tuinieren dan van papa Stellan. Maar ze dacht toch met warmte terug aan haar kindertijd en haar vaders hobby, om- dat hij er dan voor hen was. Dan was hij niet aan het werk, en zat het huis niet vol collega's en vrienden. Geen grandioze feesten, geen werk, maar gewoon lekker wat rommelen in de bloembedden.

Zijn leven moest de laatste dertig jaar een heel stuk rustiger zijn geworden. Zou hij zijn oude leven missen? Om in het middelpunt van de belangstelling te staan?

Malin en zij waren door zijn werk op een bijzondere manier opge- groeid; ze hadden een jeugd gehad waar al hun vrienden jaloers op waren geweest. Zou het eigenlijk hebben uitgemaakt als papa meer thuis was geweest, als hij zich niet steeds had opgesloten in de tv- kamer in het souterrain of de tuin in was gevluht zodra hij het huis binnenstapte? Mama had immers altijd voor hen klaargestaan.

Het was zonder twijfel spannend geweest met al die bekende ge- zichten in huis, met alle feesten en grappen en alle volwassenen die vreemde dingen deden.

Misschien was ze zo'n introvert iemand geworden door het druk- ke sociale leven van haar ouders? Haar werkverslaving had ze zonder meer van haar vader, maar als ze niet aan het werk was, wilde ze het liefst alleen zijn. Dan wilde ze zich terugtrekken met een boek. Of misschien met een vriendin afspreken en wat kletsen. Eén vriendin.

Een schrille kinderkreet gaf aan dat het tijd was om naar de ande- ren terug te keren.

Malin was zoals gebruikelijk binnengebleven met mama Agneta. Zij had de tuin nooit prettig gevonden. 'Jakkes, al die wormen en pissebedden,' klonk haar oordeel als zesjarige al, en daarvan was ze nooit afgeweken.

Donkere Lotta en blonde Malin. De knappe grote zus en het ver- wende prinsesje.

Als het stereotiepe kleine zusje had ze haar moeder niet geholpen

met schoonmaken, inpakken of afwassen, constateerde Lotta. In plaats daarvan had ze een doos met oude kleren van zolder gehaald om naar vintage vondsten voor haar kinderen te zoeken.

‘Willen ze echt die oude kleren aan?’ vroeg Agneta.

‘Ze zijn toch prachtig?’ zei Malin, die een lichtblauw fluwelen broekpak omhooghield dat ze zelf nog had gedragen.

Malin was met haar blonde haar en donkere wenkbrauwen het evenbeeld van haar moeder. Het was duidelijk dat Agneta in haar jonge jaren een echte schoonheid was geweest, en nu ze bijna zeventig was werd ze in de stad nog regelmatig nagekeken. Al merkte ze daar zelf niets van. Zowel moeder als dochter was zo aantrekkelijk dat de mensen die ze tegenkwamen het als vanzelf goed met hen voorhadden. Alsof hun schoonheid van binnenuit kwam en hun daarom niet werd aangerekend.

Terwijl Malin en Lotta met hun ouders zaten te praten en de kinderen aan het spelen waren, hadden hun echtgenoten elkaar zoals gebruikelijk opgezocht. Iets over het werk of auto’s of een badkamerverbouwing, waarover ze in alle rust konden kletsen. Christian in een netjes gestreken overhemd en met glimmende schoenen aan zijn voeten, Petter in een korte broek en op sandalen. Ze voelden zich niet helemaal prettig in elkaars bijzijn – een zakenman en een cultuurbureaucraat –, maar geen van beiden voelde zich op zijn gemak in de buurt van de grote schoonvader, de legendarische tv-presentator, dus zochten ze elkaar op. Geen van beiden was bijzonder geïnteresseerd in de kwesties die Stellans aandacht trokken: tv in de jaren zeventig en tachtig, reizen door Europa of in hoeverre klassieke cultuur, entertainment en de verheffing van het volk met elkaar samengingen. Geen van beiden kon Schiller citeren.

Nadat ze had geconstateerd dat de zwagers niet van hun gewoonte waren afgeweken, zag Lotta dat ook de kinderen dat niet hadden gedaan. Haar eigen zoons zaten over hun mobiele telefoons gebogen en Malins twee kinderen hadden ruzie. Molly gilte dat Hugo een tennisbal tegen haar voorhoofd had gegooid en dat hij had gezegd dat ze moest koppen. De bal was tegen de muur gekaatst en

later tussen twee koffiekopjes op de tafel beland.

Het was de hoogste tijd om haar zoons naar hun training te brengen en afscheid te nemen van Malins slechtgemanierde snotapen. Ze had een heleboel vergaderingen in het vooruitzicht, want dat kreeg je ervan als je een hele week niet op je werk verscheen. Nog een geluk dat Christian zijn eigen werktijd kon indelen en dat de kinderen de hele zomer allerlei activiteiten hadden.

‘Tijd om te gaan. Ga oma maar bedanken en trek je jas aan.’

Leo streek zijn pony opzij en liep naar zijn oma, gaf haar een hand en bedankte haar. Tegen Sixten moest ze het nog een keer zeggen, maar toen ging ook hij naar zijn oma toe om haar te bedanken.

Malin groef tussen de dingen die ze niet meer kon bekijken, propte een paar kledingstukken in een tas en zette de doos weg. Die bracht ze niet terug naar de zolder, constateerde Lotta. Ze was ervan overtuigd dat de doos met hun oude kinderkleren die haar zus had gepakt nog jaren ergens ongeopend zou blijven staan.

Lotta deed de voordeur open en liet haar zoons naar buiten. Petter pikte de hint meteen op; hij kwam de kamer binnen, bedankte zijn schoonouders, liep vervolgens naar de auto en stapte in. Onder tussen hielp Lotta Malins kinderen met hun jassen. Haar zus mocht Christian opzoeken om tegen hem te zeggen dat hij gedag moest zeggen, en vervolgens joeg Lotta iedereen naar de twee auto’s die op de oprit stonden, terwijl Malin haar moeder een knuffel gaf.

Stellan trok zich terug in zijn leesfauteuil in de woonkamer. Een veelgebruikte Pernilla-stoel. Met een beschermende geluidsmuur in de vorm van de *Matthäus Passion* om zich heen. John Eliot Gardiners klassieke opname uit 1988, met Barbara Bonney.

Agneta liep naar het stoepje bij de voordeur om de vertrekkende menigte uit te zwaaien. Schel telefoonrinkel doorboorde de lucht en ze zei tegen haar dochters dat ze moest gaan opnemen. Malin kon het niet laten om lachend op te merken dat haar ouders de enigen waren die ze kende die thuis nog een vaste telefoonlijn hadden. Ze beweerde dat ze haar kinderen nooit zou kunnen uitleggen wat een vaste telefoon was.

‘Het is je vader,’ zei Agneta verontschuldigend. ‘Hij wil die lijn absoluut aanhouden.’

Ze liep het huis weer in, terwijl haar jongste dochter zich bij haar wachtende gezin voegde.

Agneta liep naar de werkkamer en pakte de grote hoorn met het spiraalsnoer van de haak van een oude Dialog-telefoon met draaischijf. Ze noemde haar achternaam, zoals ze altijd deed.

‘Met Broman.’

Aan de andere kant van de lijn zei een mannenstem in gebroken Duits: ‘Geiger?’

Daar was ze al bang voor geweest.

Lieve hemel.

De kleinkinderen.

Maar ze hoorde dat buiten de auto’s werden gestart en realiseerde zich dat ze vrij weinig keus had.

Ze dacht vliegensvlug na en vervolgens antwoordde ze heel kort: ‘Ja’, en legde de hoorn op de haak.

Ze liep naar boven, de slaapkamer in, trok de la van haar nachtkastje open, schoof de gebruiksaanwijzing van de wekkerradio en de personenweegschaal opzij en haalde er een groot, zwart pistool van het merk Makarov uit, en een geluiddemper die ze erop schroefde.

Op weg terug naar de woonkamer controleerde ze vlug of er nog kogels in zaten en constateerde dat het wapen nog prima werkte, ook al was het lang niet gebruikt. Schoongemaakt en geolied was het in elk geval wel.

Ze naderde haar man schuin van achteren en zette de loop tegen zijn hoofd.

En schoot.

Bloeddruppels op het boek, dat uit Stellans hand viel. Goethes *Faust*, in het Duits.

Het had niet veel lawaai gemaakt, maar de knal was harder geweest dan ze had verwacht, dus voor de zekerheid liet ze het wapen zakken en liep naar het raam in de woonkamer.

Buiten leken de zussen niets te hebben opgemerkt, want ze kwa-

men niet weer naar binnen. Lotta liep van Malins auto naar de hare en stapte in.

Lotta keek weer naar het huis terwijl ze in de auto ging zitten; ze zag dat haar moeder naar buiten keek en zwaaide opgewekt. Malin volgde Lotta's blik en deed hetzelfde.

Met het wapen achter haar rug zwaaide Agneta terug met haar andere hand. Haar dochters tikten tegen de achterste autoramen om aan te geven dat de kinderen nog een laatste keer moesten zwaaien. Dat deden ze, en oma lachte en bedacht dat ze met zulke heerlijke kleinkinderen toch iets goeds moest hebben gedaan.

‘Ze hebben gebeld.’

Karla Breuer keek op van haar boek en liet haar blik op Strauss rusten.

‘De Kleine Kanonskogel’, zo noemde ze hem. Klein, tonnetjerond en dodelijk efficiënt.

Ze wist dat hij haar ‘het Witte Spook’ noemde. Vanwege haar lange witte haar, ijsblauwe ogen en witte kleding. En omdat hij haar beschouwde als een restant uit het verleden, een geest uit een vergeten tijd.

‘Waarvandaan?’ zei Breuer. ‘En waarheen?’

‘Van Beiroet naar Stockholm,’ zei Strauss, en hij zag aan het Spook dat ze dat niet had verwacht.

Het was een van de vele nummers die ze in de gaten hielden en eentje waarvan niemand had verwacht dat die ooit weer gebruikt zou worden. Vermoedelijk verkaste de afdeling van Strauss en Breuer daarom als een van de laatste, omdat niemand geloofde dat hun focus actueel was. Het leek erop dat men ook de oude wereld achter zich wilde laten toen de veiligheidsdienst Pullach voor Berlijn verruilde. Maar Breuer hield koppig vol dat het verleden nooit verdween.

Breuer was de enige op de afdeling die al voor de Binnenlandse Veiligheidsdienst werkte toen het nummer in Stockholm nog als actief te boek stond. Dat was jaren geleden. Maar nu was het onmiskenbaar weer geactiveerd, totaal onverwacht.

‘Dan moeten we erheen.’

Breuer stond op en beende langs Strauss heen zonder hem aan te kijken. Ze waren in de vier jaar dat ze nu samenwerkten nooit be-

vriend geraakt, maar zij waren momenteel de verantwoordelijken.

Al had Schönberg het laatste woord.

Strauss wierp een blik in Breuers kamer toen ze langs hem snelde. Geen van de beeldschermen stond aan, geen enkele computer was aangezet. Daarentegen lagen overal stapels boeken en rapporten. Hij begreep niet dat een volslagen analoge medewerker mocht blijven. Wie stond bij haar in het krijt? Ze werkte al vier decennia bij de veiligheidsdienst, dus ze had in die tijd vast flink wat gunsten verzameld. Vervolgens draaide hij zich om en liep haastig achter haar aan.

Er waren niet veel collega's meer in het gebouw, dacht hij terwijl hij in de gang om zich heen keek. De meesten waren al naar het nieuwe complex in Berlijn verhuisd. Het grootste overheidsgebouw van het land, dat anderhalf miljard euro had gekost.

De grandeur en de locatie in hartje Berlijn zouden de architecten en opdrachtgevers aan het oude hoofdkantoor van de Stasi, de Oost-Duitse veiligheidsdienst, moeten herinneren, maar dat was kennelijk niet zo, of anders kon het hun niets schelen.

In een open samenleving was dit geheimzinnige werk niet zo angstaanjagend.

Zes deuren verderop in de gang klopte Breuer aan bij Schönberg en ze stapte naar binnen voordat Strauss zich bij haar had gevoegd.

Schönberg zat met een stel mappen voor zich, drie naast elkaar. Hij moest ze hebben dichtgeslagen toen er werd geklopt. Zelfs in dit gebouw had men geheimen voor elkaar.

'Geiger is geactiveerd,' zei Breuer.

Schönberg gaf geen antwoord, maar keek haar aan met een blik die zei: 'Nou en?'

'Dat betekent dat Abu Rasil geactiveerd is,' zei Breuer. 'Nu kunnen we hem pakken.'

'Denk je dat hij nog leeft?' zei Schönberg. 'Na meer dan dertig jaar radiostilte?'

'Hij leeft nog. Hij had zich teruggetrokken, maar nu is hij weer geactiveerd. Ze zouden niet naar Stockholm hebben gebeld als Rasil niet meer in leven was.'

‘Wat kan hij tegenwoordig nog aanrichten?’

‘Als hij na drie decennia weer is geactiveerd, moet het wel iets spectaculairs zijn. We moeten erheen.’

Schönberg zei niets.

‘Wat heeft onze afdeling voor nut als we ons alarmeringssysteem niet serieus nemen?’

Schönberg keek haar alleen maar aan.

‘Hier rekenen ze nou juist op,’ ging Breuer verder. ‘Dat niemand gelooft dat Rasil nog leeft. Dat niemand iets onderneemt.’

‘Hoe zeker zijn jullie van de aanwijzing?’ zei Schönberg uiteindelijk. Breuer keek naar Strauss.

‘Heel zeker,’ zei Strauss, want hij had al begrepen dat Breuer wilde dat hij dat zou zeggen. Het was gebruikelijk dat de divisiechef die met pensioen ging zijn opvolger aanwees, en Strauss wilde het stokje dolgraag van haar overnemen. Daarna zou het nog maar een paar jaar duren voor Schönbergs post als afdelingschef vrijkwam. Strauss zag de weg die zijn carrière zou nemen duidelijk voor zich.

‘Je zit vier maanden voor je pensioen, Breuer. Stuur Strauss erheen.’

Breuer vond die opmerking geen antwoord waard. Schönberg zuchtte.

‘Hoelang jaag jij al op Abu Rasil? Veertig jaar?’

‘Ik heb hem tien jaar achternagezeten, en vervolgens verdween hij. Ik had hem diverse keren bijna te pakken.’

‘Dat denk jij in elk geval.’

‘Moeten we de grootste terrorist die we ooit op het spoor zijn gekomen nu laten glippen?’

Schönberg zette zijn leesbril af en wreef over zijn neusbrug. Hij keek naar zijn ondergeschikte.

‘Abu Rasil is een mythe,’ zei hij. ‘Een legende die de Palestijnen in de jaren zeventig hebben gelanceerd om het Westen bang te maken.’

‘Dat is precies wat Abu Rasil je wil doen geloven.’

‘De bovenmenselijke terrorist. Dat er achter zo’n beetje alle terroristische aanslagen in Europa die in al die jaren zijn gepleegd een

brein zit, is gewoon te mooi om waar te zijn.’

‘Als afscheidscadeau dan?’ zei Breuer, terwijl ze haar baas strak aankeek. Zowel Schönberg als Strauss realiseerde zich dat ze het niet zou opgeven.

‘Ach,’ zei Schönberg. ‘Neem Strauss en Windmüller mee. Je krijgt een week.’

‘We vertrekken direct.’

‘Direct?’

‘Direct. Rasil is vast ook al onderweg.’

Breuer draaide zich om en liep de kamer uit, en Strauss haastte zich naar zijn eigen kamer om zijn jasje en zijn dienstwapen te gaan halen. Al het andere kon hij onderweg wel kopen. Maar niet een Glock 17 of een op maat gemaakt Zegna-pak in maat 60.

In de kamer van Strauss lagen geen stapels boeken. Er stonden evenveel beeldschermen als bij alle anderen, maar anders dan bij Breuer stonden ze bij Strauss wel aan. De posters van Nick Cave aan de muur en Strauss’ geliefde Devialet Phantom Gold, ’s werelds beste draadloze geluidsinstallatie. Nu er steeds meer collega’s naar Berlijn verhuisden, kon Strauss het geluid steeds harder zetten.

Hij bleef even aarzelend op de drempel staan, maar kon zich toch niet inhouden. Met de afstandsbediening zette hij de Phantom aan en zocht op zijn mobiel ‘The Good Son’ op.

‘One more man gone. One more man gone. One more ma-an...’

Verrukkelijk.

Daarna snel naar zijn collega verderop in de gang om hem mee te delen dat hij met ze meeging naar Zweden. Windmüller was een van deze goedgetrainde operateurs met de opdracht hun veiligheid te garanderen en hun leven te bewaken.

Breuers obsessie met Abu Rasil was algemeen bekend en er werd door de hele BND, de Bundesnachrichtendienst, vraagtekens bij gezet. Dit zou haar laatste kans zijn om te bewijzen dat de legende waar was en dat ze al die tijd gelijk had gehad.

Strauss wist niet wat hij ervan moest denken, maar hij zou niet aan het Witte Spook durven te twijfelen. In elk geval niet openlijk en

zolang ze nog hier werkte. Breuer kende heel wat mensen hogerop in de organisatie.

Geen van de drie hoefde een gezin te waarschuwen, dus ze konden zo vertrekken. Windmüller stapte in de mobiele verbindingcentrale, terwijl Strauss het portier van de BMW voor Breuer openhield. Hij kon niet inschatten hoe serieus hun opdracht was. Maar als Abu Rasil bestond en als hij nu was geactiveerd, dan was er iets groots in gang gezet.

Iets heel groots.

Zodra haar dochters weg waren, kreeg ze haast.

Ze griste de rugzak mee uit de gang en rende de trap op naar de bovenverdieping. De badkamer had destijds de veiligste plek geleken. Om drie redenen: je kon de deur op slot doen, je had geen last van inkiijk en niemand zou zich afvragen wat je daar aan het doen was. De vele gasten gebruikten de toiletten op de begane grond.

In deze situatie zou het misschien een goed idee zijn geweest om dingen in de tuin te begraven of naar een of ander bos te rijden, maar als ze het spul eenmaal nodig had, zou het misschien niet lukken om het tevoorschijn te halen. Zo ver vooruit had ze toen al gedacht.

Nu moest ze opschieten. Er waren natuurlijk al mensen onderweg. De vraag was alleen hoe dichtbij ze waren.

En wie het waren.

Hoe hard ze ook sloeg met de wc-rollhouder, het had weinig resultaat, dus ze moest naar de kelder rennen om de hamer te halen. Hoe ze de tegels kapot zou krijgen en hoeveel lawaai het zou maken, daaraan had ze niet gedacht toen ze destijds het pakket in de badkamermuur had verstopt en de muur had betegeld.

Maar nu was er niemand die het kon horen.

Ze sloeg zo krachtig mogelijk met de hamer en bij de eerste poging verscheen er al een barst in de tegel. Ze bleef slaan tot de hele tegel kapot was en boog de scherpe randen van de vochtregulerende folie die erachter zat opzij, stak twee vingers in het gat en trok het noodpakket eruit, dat in wasdoek gewikkeld was.

Een dikke stapel briefjes van duizend kroon, maar die waren niet langer geldig, realiseerde ze zich. Dus was ze aangewezen op het

contante geld dat ze in huis had. Nog een geluk dat ze altijd wat in het blikje in de keuken bewaarde.

Drie setjes paspoorten met verschillende namen, maar allemaal uiteraard lang geleden verlopen.

Het codewoord voor de radiozender.

Autosleutels – zou de auto er nog staan? Wanneer had ze dat voor het laatst gecontroleerd?

Het instructieboekje over hoe te overleven in de wildernis, dat ze met tegenzin meenam.

De capsules met cyanide – hemeltjelijef.

Het pistool had ze hier nooit verstopt, omdat ze het bij de hand wilde houden en daarvoor het nachtkastje had uitgekozen; voor het geval iemand het zou vinden had ze zelfs een onzinverhaal verzonnen dat het een erfstuk van haar vader was. Maar dat was nooit gebeurd.

Ze bleef staan. Hoorde ze een auto?

Ze snelde naar het raam op de overloop en tilde voorzichtig het puntje van het gordijn op om naar buiten te gluren.

Er was niemand.

Zouden ze echt voor het huis parkeren? Zouden ze niet eerder een eindje verderop blijven staan en voorzichtig dichterbij komen? Wat zouden de burens denken als ze mysterieuze mannen door hun tuin zagen sluipen in deze prachtige wijk?

Nee, het was natuurlijk het eenvoudigst om naar het huis te rijden en ervoor te parkeren, zodat het leek alsof je een goede reden had. Misschien hadden ze zelfs een bestelwagen aangeschaft, of een pick-up met de tekst ONTSTOPPINGSDIENST. Iets wat niemand zou onthouden.

Ze waren er nog niet. Ze had totaal geen idee hoeveel uren, minuten of seconden ze nog had.

Ze moest terug en doorwerken.

‘Mijn bananenpop!’ riep Molly.

‘We halen hem de volgende keer als we naar oma gaan wel op,’ zei Malin.

‘Nee!’ krijste Molly.

Malin zuchtte.

‘We zullen moeten omkeren,’ zei ze tegen Christian.

Ze wist hoe geobsedeerd Molly was door de gele knuffel met zijn grote glimlach. De bananenpop was zowel een speelkameraad als een knuffel, en als ze hem niet meteen ophaalden, zou haar dochter blijven schreeuwen tot ze hem terug had.

Christian wierp snel een blik op zijn Rolex GMT-Master. De Pepsiversie, waar hij niet weinig trots op was.

Verdomme.

Dat zou de hele dag kosten.

Maar er was niets aan te doen.

Ze waren net langs station Brommaplan gereden, waar hij had kunnen omdraaien, maar hij reageerde te laat en moest doorrijden naar de rotonde, reed een volledig rondje en koerste weer richting het huis van opa en oma.

Rotpop!

De tijd tikte door en ze ging weer naar de badkamer, pakte de zak met sneldrogend cementpoeder en mengde het met een beetje water in de tandenborstelbeker. Smeerde de pasta op de achterkant van de reservetegel die al die jaren samen met het cementpoeder op de bodem van haar la in het badkamerkastje had gelegen, en toen drukte ze de tegel voor het gat en zette er de mand met handdoeken tegenaan. Het zou iemand die de boel nauwkeurig inspecteerde niet voor de gek houden, maar ze zou er misschien een paar dagen mee winnen en hopelijk was dat genoeg.

Ze probeerde de tandenborstelbeker en de tegelscherven in haar rugzak, samen met het geld en de paspoorten. Daarna liep ze naar de keuken om iets te eten in te pakken. Opeens bedacht ze iets en ze spoedde zich naar de garage om een batterijoplader te halen.

Goed. En nu?

Ze op het verkeerde been zetten.

Hoe?

Het sieradendoosje. Stellans portefeuille. En nog iets.
Het kleine Munch-schilderij dat in de gastenbadkamer hing.
Alles in de rugzak.
Een paar lades uittrekken en overhoophalen.
Wat nog meer?

Precies. De reden voor dit alles. Het kostte haar een minuut om ze te halen.

Ze keek op de klok.

Er was al veel te veel tijd verstreken.

Ze moest gaan.

Hun auto kon ze niet nemen, dat begreep ze wel, dus liep ze naar het tuinschuurtje en haalde de fiets die daar al tientallen jaren stond eruit. Een roze, met witte handvatten. Die moest van een van beide dochters zijn geweest, al kon ze zich niet herinneren dat ze hen ooit op die fiets had zien rondrijden.

In de loop der jaren was de fiets langzaam maar zeker verdwenen achter kratten, spades, een strimmer, kruiwagens, ligstoelen en verschillende planken die ooit eens van pas konden komen. Er zat een kapotte tuinslang om het frame, het stuur en het voorwiel gewikkeld. De ketting was niet gesmeerd en de banden waren bijna leeg, maar ze kon er nog wel op fietsen.

Stonden er geen burens voor de ramen? Die zouden immers worden verhoord en ze wilde niet dat een van de acteurs die nu in beweging kwamen te weten zouden komen dat ze op twee wielen was gevlucht. Gezien het feit dat haar dochters zelden van zich lieten horen, zou ze ongeveer een week hebben voor een van beiden ongerust werd. In de tussentijd zou ze van de politie in elk geval geen last hebben.

Bij de anderen was dat een ander verhaal.

Degenen die gebeld hadden.

En degenen die geluisterd hadden.

Ze had geen idee hoeveel tijd ze had. Uren of dagen?

Zouden ze genoeg nemen met het gesprek en de gevolgen afwachten? Waarschijnlijk niet, en nu kreeg ze pas echt haast.

Ze liep naar binnen voor een laatste controle. Vervolgens keek ze door het ruitje in de voordeur. Niets verdachts buiten. Ze knoopte haar outdoorjas dicht en trok de capuchon over haar hoofd. Ze zou het warm krijgen, maar ze moest zich op een of andere manier vermommen.

Tot slot liep ze naar de woonkamer en gaf haar dode echtgenoot een kus op zijn kruin.

‘Bedankt voor alle jaren. Duim voor me.’

Ze tikte hem op zijn wang, pakte toen de fiets en reed weg.

Op het moment dat Agneta Broman op haar oude fiets om de bocht bij Grönviksvägen verdween, reed de zwarte BMW M550d xDrive Touring van Malin Broman-Dahl over Nockebyvägen en sloeg af naar Grönviksvägen, nog maar een paar honderd meter verwijderd van haar ouderlijk huis op nummer 63.

Het lawaai was oorverdovend. Toeterende auto's, aanhangers met geslaagden en geluidsinstallaties die niet onderdeden voor die van het Summerburst-festival. Oude schlagers en bonkende housemuziek door elkaar. Vanaf elke aanhanger klonk zulke harde muziek dat de ramen in het statige huis rinkelden.

Ballonnen, champagneflessen, blauw-gele vlaggen. Drukte.

Jonge mensen vol verwachtingen en hoop. Ouders en oma's en oudtantes op weg naar de diploma-uitreiking van de school die altijd de eerste in de hoofdstad moest zijn. De borden vol namen en babyfoto's en klassen. Schoolklassen dus. Andere klassenverschillen werden gemarkeerd met horloges, kleding en tassen. En alle automerken die in uitgelaten ongehoorzaamheid in alle straten rondom de Östra Real-school fout geparkeerd stonden. De parkeerwachten liepen te wachten tot de noodzakelijke vijf minuten waren verstreken en ze boetes konden uitschrijven. Als hyena's die wachtten tot de leeuw zich tegoed had gedaan aan de dode zebra, zodat ze zonder gevaar zelf konden eten.

Zelfs het anders zo verlaten rijke gedeelte van Artillerigatan stond vol mensen die op weg waren naar het plein van de exclusieve school. Hier liepen voormalig directeuren met vergeelde studentenmutsen op langs, te zwaar opgemaakte trofeevrouwen die er verbolgen over waren dat ze hun bontjassen niet konden dragen in de hitte, en jonge jongens met achterovergekamd haar die in het eerste jaar na hun eigen eindexamen al twee of drie eigen bedrijven hadden opgestart. Groene en rode broeken waren nog steeds populair bij de jongens hier, constateerde Sara.

Dit hele circus omdat een stel tieners van school zou gaan. Regelrecht het onbekende in.